HERFSTSCHEMERING

DOOR

LAURENS VAN DER WAALS.

De nacht heeft, als een vaag verdriet,
zijn nevelen al neergelaten
op 't huiverende waterriet,
en ziet,
er is nog iets als mat-brokaten
weerschijn in 't verschiet.

Op 't water waast de witte dauw
en laat met mistig perlemoeren
weerschijn van uitgestorven blauw
en flauw
geworden rosheid voeren
de spiegelingen broos en grauw.

Het riet weegt over en de wind
rilt door de halmen en de pluimen,
verijlt den dauw en rijst gezwind,
en vindt
den schemer die zich gaat verruimen
en schaduwt over schijn en tint.